
અધ્યાય ૧૨

શ્રી સંત ધોલપ-રામદર્શન

શ્રી ગણેશાય નમઃ । શ્રી સરસ્વત્યૈ નમઃ । શ્રી ગુરુભ્યો નમઃ ।
શ્રી કુલદેવતાયૈ નમઃ । શ્રી સીતારામચંદ્રાભ્યાં નમઃ ।
શ્રી સદ્ગુરુસાઈનાથાય નમઃ ।

શ્રી સાઈબાબા ભક્તોનો કેવો આદર કરતા હતા તથા તેમને કેમ રાખતા હતા તે સર્વ આ અધ્યાયમાં જોઈએ.

સંતોનો જીવનહેતુ : આપણે અગાઉ વાંચી ગયા કે દિવ્ય અવતારનો હેતુ જ સજ્જનોના રક્ષણનો તથા દુર્જનના નાશનો હોય છે. પણ સંતોનો જીવનહેતુ જુદો હોય છે. તેમને મન તો સજ્જન તેમજ દુર્જન સૌ સરખા જ હોય છે. તેમને દુષ્ટ દુર્જન માટે વધુ લાગણી હોય છે. તેથી તેમને સત્ય રાહ પર મૂકવા પ્રયત્ન કરે છે. તેઓ ભવસાગર પાર કરાવનાર અગત્ય જેવા છે. અજ્ઞાન-અંધકારનો નાશ કરનારા સૂર્ય જેવા છે. સંતોમાં ઈશ્વરનો વાસ છે. ખરી રીતે તો તેઓ ઈશ્વરથી જુદા નથી. આપણા સાઈ પણ આવા જ સંત હતા, જેમણે ભક્તોના કલ્યાણ અર્થે જ જન્મ ધારણ કર્યો હતો. અજબ જ્ઞાનવંત દિવ્ય તેજોધારી બાબાનો પ્રેમ સર્વ પ્રાણીઓ પર એકસરખો હતો. પોતે વૈરાગી હતા. મિત્ર કે શત્રુ, રાજા કે રંક-સૌ તેમને મન સરખા જ હતા. તેમની શક્તિનું વર્ણન સુણજો. પોતે ભક્તોના શ્રેયાર્થે પુણ્યના ભંડાર ખર્ચી દેતા હતા અને તેમને સહાય કરવા સદા તત્પર રહેતા. પણ ભક્તો બાબાની ઇચ્છા હોય ત્યારે જ તેમની નજીક જઈ શકતા હતા. તેમની સહાય પ્રાપ્ત કરવાનો જેમનો વારો આવ્યો ન હોય તેમને બાબા યાદ જ કરતા નહિ, જેથી તેમને કાને બાબાની લીલાની કથા કદી પડતી જ નહિ. તો પછી તેમને બાબાનાં દર્શનનો વિચાર સરખો પણ ક્યાંથી થાય ? કેટલાક લોકોને બાબાનાં દર્શનની ઇચ્છા થતી હતી છતાં બાબાની મહાસમાધિ સુધી બાબાના દર્શનનો યોગ જ તેમને આવ્યો નહિ. આમ બાબાના દર્શનની ઇચ્છા ફળીભૂત ન થઈ હોય એવા

પણ કેટલાયે લોકો છે. જો આવા લોકો બાબામાં શ્રદ્ધા રાખી તેમની લીલાનું શ્રવણ કરે તો તેમના દર્શનરૂપી દૂધની તૃષા ઘણે અંશે તેમની લીલારૂપી દહીં વડે છીપી શકશે. કદાચ સદ્ભાગ્યના બળે કોઈએ શિરડી આવી બાબાનાં દર્શન કર્યા હશે તો બાબાની ઇચ્છા વિરુદ્ધ શું તે શિરડીમાં રહી શક્યા હતા ? નહિ જ. કોઈ પોતાની ઇચ્છાથી શિરડી જઈ શકતું નહિ અને એવી ઇચ્છા થતી અને ત્યાં જતાં તો દીર્ઘકાળ ત્યાં ટકી શકતાં નહિ. બાબા શિરડીમાં જેટલું રોકાવાની આજ્ઞા આપતા તેટલું જ રોકાઈ શકાતું. જેવી બાબા વિદાય થવાની આજ્ઞા આપતા (કે) તરત જ દરેકને શિરડી છોડીને જવું પડતું. આમ સર્વ કંઈ બાબાની ઇચ્છા પર જ અવલંબતું હતું.

કાકા મહાજની : એક વાર કાકા મહાજની મુંબઈથી શિરડી આવ્યા. તેમની ઇચ્છા એક અઠવાડિયું શિરડી રોકાઈને ગોકુળ આઠમનો તહેવાર ત્યાં જ ઉજવવાની હતી. આવીને તેમણે જેવાં બાબાનાં દર્શન કર્યા તેવો જ બાબાએ તેને પ્રશ્ન કર્યો, “તું ઘેર પાછો ક્યારે જવાનો છે ?” આ પ્રશ્ન સાંભળી તેને આશ્ચર્ય થયું. તે બોલ્યા: “આપ આજ્ઞા આપશો ત્યારે જઈશ.” એટલે બાબાએ કહ્યું: “આવતી કાલે જજે”. બાબાની આજ્ઞા એટલે અફર કાયદો જ હતો. તેને પાળવો જ પડે. તેથી કાકા મહાજની બાબાની આજ્ઞા મુજબ બીજે દહાડે શિરડી છોડી મુંબઈ પાછા ગયા. ઓફિસમાં ગયા ત્યારે જણાયું કે તેમના શેઠ તેમની રાહ જોઈને જ બેઠા હતા. મુનીમ ભયાનક માંદો પડી જવાથી કાકાની હાજરી અનિવાર્ય બની હતી. જેથી તેને જલદી પાછા આવવા શેઠે શિરડી કાગળ પણ લખ્યો હતો, જે શિરડીથી રિડાયરેક્ટ થઈ તેમને મુંબઈમાં મળ્યો.

ભાઉસાહેબ ધુમાળ : હવે ઉપરનાથી વિરુદ્ધ બીજી કથા સાંભળો. એક વાર ભાઉસાહેબ ધુમાળ કોઈ કેસને માટે નિફાડ જતા હતા. માર્ગમાં શિરડી આવી બાબાનાં દર્શન કર્યા. પછી તરત જ નિફાડ ઉપડી જવાની તેમની ઇચ્છા હતી. પણ બાબાએ તેમને જવાની રજા આપી નહિ. સતત એક અઠવાડિયું શિરડીમાં રોકાયા. એ દરમિયાન નિફાડના મેજિસ્ટ્રેટના પેટમાં અસહ્ય દર્દ ઉપડવાથી તેમના કેસની બીજી મુદત પડી હતી. કેસ કેટલાક માસ ચાલ્યો,

જે દરમિયાન મેજિસ્ટ્રેટની બદલી થઈ ગઈ હતી. છેવટે ધુમાળ એ કેસ જીત્યા અને તેમનો અસીલ નિર્દોષ છૂટી ગયો.

શ્રીમતી નિમોણકર : નિમોણના વતની અને ઑનનરી મેજિસ્ટ્રેટ શ્રી નાનાસાહેબ નિમોણકર પોતાનાં પત્ની સાથે શિરડી રહેતા હતા. એ દંપતી મસીદમાં બાબા પાસે આખો દહાડો બેસતું અને તેમની સેવા કરતું હતું. એવામાં તેમનો પુત્ર બેલાપુરમાં માંદો પડ્યો. તેથી શ્રીમતી નિમોણકરે બાબાની રજા લઈ બેલાપુર જઈને પુત્રને તથા સગાંસ્નેહીને મળવા અને ત્યાં થોડા દહાડા રોકાવાનું નક્કી કર્યું. પણ તેના પતિ નાનાસાહેબે ત્યાં એક જ દિવસ રહીને પાછા આવવાની આજ્ઞા કરી. એથી એ બાઈ વિચારમાં પડી ગયાં કે હવે શું કરવું ? પણ બાબા તેની મદદે આવ્યા. શિરડીથી વિદાય થતાં તે બાઈ બાબાની રજા લેવા આવ્યાં. તે વેળા બાબા આ નાનાસાહેબ તથા બીજા જોડે સાહેના વાડા આગળ ઊભા હતા. બાઈએ સાષ્ટાંગ નમસ્કાર કરી બાબાની રજા માગી. ત્યારે બાબા બોલ્યા : “જાઓ જલદી જજો. કોઈ ચિંતા કરશો ના. શાંતિ રાખજો. બેલાપુરમાં આનંદથી ચાર દહાડા રોકાજો. બધાં સગાંવહાલાંને મળજો અને પછી શિરડી આવજો.” બાબાનાં આ વચનો કેવાં સમયસર હતાં! બાબાની આ આજ્ઞાથી નાનાસાહેબની દરખાસ્ત ઊડી ગઈ.

નાસિકના મૂળે શાસ્ત્રી : નાસિકના મૂળે શાસ્ત્રી નામે ચુસ્ત અગ્રિહોત્રી ષટ્શાસ્ત્રના અભ્યાસી હતા. જ્યોતિષ તથા હસ્તરેખામાં તે પારંગત હતા. એક વાર નાગપુરના પ્રસિદ્ધ શ્રીમંત બાપુસાહેબ બુટીને મળવા સારુ તે શિરડી આવ્યા. મળીને સૌ સાથે મસીદમાં બાબાનાં દર્શન આવ્યા. તે વખતે બાબા ગાંઠના પૈસા ખર્ચી ફેરિયા પાસેથી ફળો ખરીદી ત્યાં બેઠેલા લોકોને વહેંચતા હતા. બાબા કેરી ઘોળવામાં એવા કુશળ હતા કે બાબાની ઘોળેલી કેરી ચુસતાં જ એકીસાથે બધો રસ મોઢામાં આવી જતો અને છોતરું ને ગોટલો જ બાકી રહેતાં. એમ કેળાંની છાલ ઉતારી બાબા તેનો ગલ વહેંચી દેતા હતા અને છાલ પોતાને સારુ રાખતા હતા. હસ્તરેખાના જાણકાર મૂળે શાસ્ત્રીને બાબાનો હાથ જોવાની ઇચ્છા થઈ. તેથી તેણે બાબાને હાથ બતાવવા વિનંતી કરી. પણ બાબાએ તે પર કંઈ ધ્યાન આપ્યું નહિ. પણ તેના હાથમાં ચાર કેળાં આપ્યાં.

એ પત્યા પછી બધા વાડામાં આવ્યા. મૂળે શાસ્ત્રી સ્નાન કરી પવિત્ર વસ્ત્ર પહેરી અગ્નિહોત્ર, સંધ્યાદિ નિત્યકર્મ કરવા માંડ્યા. અહીં બાબા નિત્ય માફક લેંડી પર જવા ઉપડ્યા ત્યારે બોલ્યા : “થોડો ગેરુ લાવજો. આજે ભગવું કપડું રંગવું પડશે.” પણ બાબાનાં આ વચનોનો મર્મ કોઈ સમજી શક્યું નહિ. થોડી વાર પછી બાબા મસીદમાં આવ્યા અને આરતીની તૈયારી થઈ. એ વેળા વાડામાં બાપુસાહેબ જોગે, મૂળે શાસ્ત્રીને પૂછી જોયું કે “તમે મારી જોડે આરતીમાં આવો છો ?” ત્યારે મૂળે શાસ્ત્રીએ ના પાડી અને કહ્યું, “હું બપોરે બાબાનાં દર્શને આવીશ.” મસીદમાં બાબા આસન પર બેઠા. ભક્તોએ તેમનું પૂજન કર્યું અને આરતી શરૂ થઈ. એ વખતે બાબાએ કહ્યું, “પેલા નવા આવેલા બ્રાહ્મણ પાસેથી કંઈક દક્ષિણા લાવો.”

તેથી બુટી પોતે વાડામાં જઈ મૂળે શાસ્ત્રીને દક્ષિણા લઈને આવવાનું કહેવા ગયા અને બાબાનો સંદેશો કહ્યો. શાસ્ત્રી ભારે મૂઝવણમાં પડ્યા. મનમાં વિચારવા લાગ્યા, : “હું પવિત્ર અગ્નિહોત્રી બ્રાહ્મણ છું. બાબા ભલે મહાન સંત રહ્યા. હું કંઈ તેમનો આશ્રિત નથી. પણ બાબા જેવા સંત પુરુષ આ બુટી જેવા શ્રીમંત દ્વારા મારી પાસેથી દક્ષિણા માગે છે, તેથી મારાથી ના પણ કેમ પડાય?” એવો વિચાર કરી નિત્યકર્મ અઘૂરું મૂકીને તે બુટી જોડે મસીદમાં આવ્યા. પોતે નાહી-ઘોઈ પવિત્ર બનેલા છે અને મસીદ તો અપવિત્ર હોય એવું માની દૂર ઊભા રહી હાથ જોડી બાબા પર પુષ્પ ફેંક્યાં. પણ આ શું ? આસન પર તેણે બાબાને દીઠા નહિ. એ આસન પર તો પોતાના કેલાસસ્થ સદ્ગુરુ ઘોલપસ્વામીને બેઠેલા તેમણે દીઠા. એથી તો તે ભારે આશ્ચર્યમાં પડી ગયા. શું આ સ્વપ્ન હશે ? ધ્યાનથી જોયું તો પોતે જાગૃત છે, સ્વપ્ન નથી. ‘તો મારા સદ્ગત ગુરુ ઘોલપસ્વામી અહીં ક્યાંથી ?’ થોડી વાર તો તે અવાક થઈ ગયા. પણ પોતાના શરીરે ચૂંટી ખણી અને પુનઃ જોયું. તે વિચારમાં પડી ગયા. પણ પોતાના સદ્ગત ગુરુ ઘોલપસ્વામીને આમ મસીદમાં આસન પર બેઠેલા જ જોયા. એ વાતની કંઈ ઘડ બેઠી નહિ. છેવટે બધી શંકા-કુશંકા છોડી દઈને તે તો મસીદમાં પગથિયાં ચડી પોતાના ગુરુના ચરણમાં પડી ગયા અને પછી બન્ને હાથ જોડી ઊભા રહ્યા. બીજા બધા તો સાઈબાબાની આરતી ગાતા હતા

પણ મૂળે શાસ્ત્રી ગુરુનું નામસ્મરણ કરતા હતા. બ્રાહ્મણપણાનું તેમજ પવિત્રતાનું અભિમાન છોડીને તે ગુરુના ચરણમાં પડ્યા અને આંખો મીચી દીધી. પણ ઊઠીને પુનઃ આંખો ઉઘાડી ત્યારે પોતાની પાસે દક્ષિણા માગતા બાબાને તેણે દીઠા. આમ બાબાની મૂર્તિ તથા અગમ્ય શક્તિ જોતાં જ શાસ્ત્રીજી ભાન ભૂલી ગયા. તેમને પરમ આનન્દ થયો અને આંખમાંથી હર્ષનાં આંસુ વહેવા લાગ્યાં. તેણે પુનઃ પુનઃ બાબાને પ્રણામ કર્યા તથા દક્ષિણા આપી હાથ જોડ્યા : “દેવ મારી સર્વ શંકા નિર્મૂળ થઈ છે. આજે મને મારા ગુરુનું દર્શન આપે કરાવ્યું છે.” આમ આ અજબ લીલા જોઈને મૂળે શાસ્ત્રી તથા સર્વજનોનાં અંતર દ્રવ્યાં અને બાબાના સવારના શબ્દો ‘ગેરુ લાવજો, આજે ભગવાં કપડાં કરવાં છે.’ એ વચનોનો મર્મ સૌ સમજ્યા. બાબાની આવી અદ્ભુત લીલા હતી.

એક દાકતર : એક વાર એક મામલતદાર પોતાના દાકતર મિત્રને લઈ શિરડી આવ્યા. દાકતરે પ્રથમથી જ કહેલું કે “મારા ઇષ્ટદેવ રામ છે. હું મુસલમાનને પગે પડવાનો નથી. તેથી શિરડી આવવા હું રાજી નથી.” ત્યારે મામલતદારે તેને કહેલું કે “તમને પગે પડવાનો આગ્રહ કોઈ કરવાનું નથી. એવી આજ્ઞા પણ કોઈ કરશે નહીં. માટે અમારી જોડે આવશો તો આનંદ થશે.” અને સૌ દાકતરને તેડી શિરડી આવ્યા. બધા મસીદમાં ગયા ત્યારે દાકતરે જ સૌથી પ્રથમ જઈને બાબાને નમસ્કાર કર્યા. આ જોઈ સૌ અચંબો પામ્યા. તેથી તેમને પૂછ્યું, “તમે તમારો નિશ્ચય કેમ વિસરી ગયા ? અને મુસલમાનને કેમ નમસ્કાર કર્યા ?” ત્યારે દાકતરે ઉત્તર દીધો : “મેં તો મસીદમાં જતાં જ આસન ઉપર મારા ઇષ્ટદેવ રામને જોયા. તેથી જ મેં તેમને સાષ્ટાંગ પ્રણામ કર્યા.” આમ વાતચીત ચાલતી હતી ત્યાં જ પુનઃ તેણે આસન પર સાઈબાબાને દેખ્યા. એથી મુંઝાઈને તે બોલ્યા : “શું મેં આ સ્વપ્ન જોયું ? એ મુસલમાન કેમ હોય ? એ તો યોગસંપન્ન અવતાર જ છે.”

બીજે દહાડે મનમાં જ સોગન લઈ દાકતર ઉપવાસ પર ઉતર્યા કે બાબાના આશીર્વાદ ન ઉતરે ત્યાં સુધી મારે મસીદમાં જ ન જવું. એવી પ્રતિજ્ઞા લીધી અને પોતે મસીદમાં ગયા નહિ. આમ ત્રણ દિવસ વીતી ગયા. ચોથે દહાડે ખાનદેશથી તેનો એક મિત્ર આવ્યો. તેની જોડે બાબાનાં દર્શને તે

મસીદમાં સ્વતઃ જ ગયા. નમસ્કાર થઈ રહ્યા પછી સ્વયં બાબાએ જ પૂછ્યું: ‘કેમ દાકતર, તને અહીં આવવાને કોઈ બોલાવવા આવ્યું હતું?’ બાબાનો આ પ્રશ્ન સાંભળતાં જ દાકતર લેવાઈ ગયો. એ જ રાત્રે દાકતરને બાબાએ સુબહ-સ્વપ્ન આપ્યું અને ઊંઘમાં પરમાનંદનો અનુભવ થયો. પછી તે પોતાને ગામ ગયા. ત્યાં એક પખવાડિયા સુધી આ સુબહ-સ્વપ્ન આવ્યા કર્યું. એથી સાર્થબાબા પર તેની ભક્તિ ખૂબ વધી.

ઉપર કહેલી સર્વ કથાનો અને તેમાં પણ મૂળે શાસ્ત્રીની કથાનો સારબોધ એટલો જ છે કે આપણે ગુરુ પર અડગ શ્રદ્ધા રાખવી જોઈએ. હવે પછીના અધ્યાયમાં સાર્થબાબાની વધુ લીલાનું વર્ણન કરીશું.

સ્વસ્તિ શ્રી સંતસજ્જનપ્રેરિતે ભક્ત હેમાડપંત વિરચિતે

શ્રી સાર્થસમર્થ સચ્ચરિત્રે ‘શ્રીસંત ધોલપ-રામદર્શન’

નામ બારમો અધ્યાયઃ સંપૂર્ણ ।

શ્રી સદ્ગુરુ સાર્થનાથાર્પણમસ્તુ । શુભં ભવતુ ।